

[Poul Dam.]

for en rimelig udvikling. Jeg tror ikke, at man kan løse noget som helst med alle disse forskellige udligningsordninger. Vi har fra vor side ved en række lejligheder i de senere år fremhævet, at for os at se må vi frem til en ordning, der bygger på en ensartet beskatning over hele landet efter en enhedsskala, en beskatning, som derefter giver grundlaget for, at staten kan yde de tilskud til kommunerne, som er nødvendige, for at kommunerne kan opfylde deres opgaver, og som kan stilles i forhold til en række kendsgerninger med hensyn til areal, befolkningstal i forskellige aldersgrupper osv. Kun en sådan engangsordning kan virkelig betyde noget, som måske ikke bliver en kommunal udligning i dette ords gamle forstand, men bliver en udligning mellem borgerne her i landet. Det er måske det, det først og fremmest burde dreje sig om i denne sammenhæng, at borgerne mærkede en virkelig udligning, at der ikke var væsentlig forskel med hensyn til kommunale goder og med hensyn til beskatning, hvor i landet man boede.

Vi kan derfor ikke medvirke til dette lovforslag. Det løser ikke de problemer, som det foregiver at løse. Det bringer i virkeligheden ikke kommunerne ret meget frem. Jeg må måske tilføje, at de smukke ord, der siges om kommunernes forøgede låneadgang, som omtales i forbindelse med dette lovforslag, og som man har omtalt i forbindelse med forliget i realkreditudvalget, nok skal tages med noget forbehold. Når hr. Niels Helveg Petersen sagde, at dette forlig i realkreditudvalget har givet kommunerne betydelig forbedrede lånemuligheder, så må man lige gøre opmærksom på, at det kun er rigtigt i forhold til den meget stærke begrænsning, som det var meningen man ville have gennemført. Der er ikke tale om, at kommunerne — ikke engang udviklingskommunerne — har fået bedre lånemuligheder, end de havde før den 1. april. Forliget har først og fremmest retableret den hidtidige ordning for visse af kommunerne.

Jeg forstår ikke regeringspartiernes tilfredshed med dette lovforslag, og jeg under dem gerne at høre, hvad deres partifæller rundt omkring i kommunalbestyrelserne mener om det. I de tilfælde, hvor der er

personsammenfald, går det måske, men ellers kan det nok være ret svært.

Sigsgaard: Hr. Ove Hansen sagde, at der var visse fremskridt i det forslag, vi her behandler, og det vil jeg da godt give ham ret i. Han fortsætter med at sige, at det er et utilstrækkeligt forslag, og det vil jeg især give ham ret i. Selv når forslaget er gennemført, vil der stadig væk være kommuner, hvor den samlede beskatning er ca. dobbelt så stor som i andre kommuner; det må være eller burde være absolut uacceptabelt, men det skal altså alligevel fortsætte.

Det er nok lidt uheldigt, at man i denne udligningsordning bygger på indkomstgrundlaget i så høj grad i stedet for at bygge på kommunernes udgiftsbehov. Det er særlig uheldigt, når vi ved, hvor usikkert dette indkomstgrundlag er med den dårlige skatteligning, vi har på grundlag af en dårlig indkomstopgørelse.

Det er altså et lapperi, vi skal tage stilling til her, og det er sørgeligt, at folkettinget kun har et lapperi at tage stilling til. Det må det nedsatte udvalg bære ansvaret for. Der er nemlig fremsat andre forslag. Socialdemokraterne har fremsat visse forslag om kommunal udligning, VS har fremsat et egentligt beslutningsforslag om en afskaffelse af kommuneskatten; disse forslag blev henvist til udvalget, men jeg tror godt, man tør sige her uden at referere udvalgsbehandlingen, at i hvert fald for så vidt angår VS' forslag har det ikke været underkastet realitetsbehandling. Det er i praksis fejlet af bordet. Der har været anledning for mig til at stille et par spørgsmål om nogle beregninger i forbindelse med det, og der kommer nok svar på de spørgsmål engang, men realitetsbehandling har der altså ikke været tale om.

Selvfølgelig kan jeg ikke bebrejde hverken regeringen eller VKR-partierne, at de ikke går ind for et sådant forslag. Vi har forskellige opfattelser. Det, man derimod kan bebrejde dem, er, at de ikke har tilladt en stillingtagen til alternativer. Uden en sådan mulighed for at tage stilling til alternativer på forskellige politiske områder er det meget vanskeligt at tiltrække nogen opmærksomhed omkring folketingets arbejde.